

OGNANIE (1) *sb n*

N sg ognani(e).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Odpędzenie od siebie [czemu (żywotne)]: chceli áby fye na Wśiach nie miefzkáło/ oganiáiący fye pľom: niech przy łobie nosi łóżyfko łuczé (*marg*) Pľom ognánie. (-) *SienLek* 158v.

Cf **OBEGNANIE, OGNAĆ SIĘ**

AL